

Do Liechtenšteinského Nendelnu jsme společně s Milošem Škorpilem dorazili v pátek 5.června 2009 a ubytovali se v příjemném hotelu Landhaus. Jak se hned ukázalo tak jsme nebyli jediný běžci který tento hotel zvolili. Po ubytování jsme pěšky vyrazili vyzvednout si startovní čísla. Byli to asi 4 km procházky za téměř ideálního běžeckého počasí. Bylo polojasno a příjemných 18°C, cestou jsme si říkali jaké by to bylo příjemné za takového počasí druhý den běžet, nahoře v kopcích by se teplota pohybovala kolem 13 - 15°C. To jsme ještě netušili jak přesná, ale bude avizovaná předpověď počasí na sobotu, ta říkala, že bude pršet a budou bouřky. Startovní čísla se vydávala na místě startu v objektu firmy Malbuner a vše proběhlo velmi rychle, po nahlášení jména jsme dostali obálku se startovním číslem na kterém bylo vytištěné i křestní jméno a čipem za který se nemusela skládat žádná záloha. Po návratu na hotel jsme si dali výbornou předmaratonskou večeři, těstoviny se smetanovou omáčkou s plátkem kuřecího masa udělaného na vodě a ochuceného červenou paprikou. A potom hurá do hajan.

Sobota 6.června 2009 den konání 10.LGT Alpin Marathonu

Probuzení bylo už do deštivého rána, ale déšť během chvíle ustal. A tak jsme stále doufali, že se nám vyčáší. Po snídani jsme si zbalili, zaplatili hotel a odjeli na start. Až do startu bylo počasí proměnlivé, ale pohled do vrcholku kopců nevěstil nic dobrého. Přesně v 9.00 zazněl výstřel startovní pistole a dav téměř 1000 běžců se vydal na trasu maratonu a půlmaratonu-plus. Pár metrů po startu jsme odbočili z hlavní silnice a běželi po příjemné rovinaté cestě podél Rýna. Plán jsme měli jasný, běžet 5 minut na kilometr, ale skutečnost byla jiná. Něco nás hnalo dopředu a brzy jsme byli na 4.30, říkáme musíme zpomalit a výsledek? Následující kilometr za 4.20, ale přitom to bylo v naprosté pohodě a i má tepovka byla na nějakých 80%. Občas jsme stihli udělat i nějakou tu fotku. Po prvních 11 km jsme dorazili do Vaduzu, který jsme trochu prokličkovali a na 12 km se cesta zlomila a začali jsme stoupat k Vaduzskému hradu. Změna nenastala pouze v profilu cesty, ale také v počasí. Tak jak jsme stoupali tak také houstl déšť a postupně se změnil v prudký liják okořeněný bouřkou a tak i poslední snímek, který jsem udělal byla fotka hradu. S krátkými úseky kdy se běželo po vrstevnici jsme stoupali až na první vrchol kde byla meta 21 km a hodinky mi ukazovali výšku 1545 m.n.m. takže od startu, který byl ve výšce 440 m.n.m. jsme zatím nastoupali jedenáctset metrů. Marně jsem také čekal že tu končí půlmaratonci. Pokračovali dál s námi prudkým klesáním do krásného údolí s jezerem a říčkou Stägerbach. A až tady u jezera na 25 km na ně čekal cíl půlmaratonu-plus. Takže plus znamenalo čtyři kilometry k půlmaratonu navíc. Na nás, ale čekalo dalších 17 km. Od jezera se cesta mírně vlnila a spíše opět kopírovala vrstevnici až do dvaatřicátého kilometru kde jsme byli zhruba ve výšce 1450 m.n.m. a cesta se tu rychle změnila v horskou pěšinku na kterou se sotva vešel jeden člověk a začala prudce stoupat. Pokud to do této chvíle šlo běžet tak tady jsem neviděl nikoho, kdo by běh alespoň předstíral. Touto kamzičí stezkou jsme stoupali až do nejvyššího bodu celé trasy který byl na 35 km a ve výšce 1800 m.n.m. Už při stoupání bylo slyšet troubení alpských trubačů na horny, myslel jsem že to zní z cílového městečka ale jaké bylo překvapení když kousek pod vrcholem stáli tři trubači a vítali nás v neuvěřitelném dešti na

nejvyšším místě maratonu. V tu chvíli to byl neuvěřitelný zážitek, tak jako přístup všech vynikajících diváků podél trati kdy i v tomto nečase neváhali a povzbuzovali běžce často i jménem téměř po celé délce trati a na mnoha místech i s malými dětmi. Leckterý městský maraton by mohl závidět. Z nejvyššího bodu následoval seběh již do cílového městečka Malbun, netrvalo dlouho a už bylo skutečně slyšet hlášení a hudba z cíle a po chvíli jsme spatřili i cílovou bránu. V tu chvíli si člověk ani neuvědomoval že je teprve na nějakém 37 kilometru a tím pádem mu do cíle zbývá ještě pěkný kus cesty. To procitnutí přišlo ale v okamžiku, s cílovou bránou téměř na dosah cesta odbočuje a my začínáme opět stoupat. Opravdu příjemné překvapení od pořadatelů. V jednu chvíli mi letí pohled nad sebe a vidím lana od lanovky, která vede na jeden ze zdejších vrcholů, to bylo opravdu povzbudivé. Asi po kilometru a půl došlo k další změně, po vrstevnici jsme obíhali údolí ve kterém Malbun leží a konečně se dočkali posledního asi kilometrového seběhu do cíle. Necelých 100 metrů před cílovou bránou najednou slyším jak hlasatel povzbuzuje a volá Martin aus der Tschechien, k němu se přidávají i ostatní diváci. Prostě závěr jak má být. Až na cílových fotografiích vidím že cílem probíhám s úsměvem a v tu chvíli jsem byl i šťastný a cítil jsem se skvěle! Ne proto, že bych to měl za sebou, ale pro to, že si člověk opět posunul hranici svých možností a dokázal si že to zvládne. Ihned za cílem ke mě míří jeden z pořadatelů, sundává mi z boty čip a směřuje mě ke stanu, kde dostávám pěkné triko z funkčního materiálu s logem LGT Alpin Marathonu a nápisem finisher, k tomu ještě malý dárek od firmy Swarovski. Teď už jenom do dalšího stanu vyzvednout si osobní věci. Tady se potkávám s Milošem který doběhl 7 minut přede mnou, hned na mě pálí otázku "jaký to bylo?". Bez rozmýšlení odpovídám "nádherný, na tenhle den nikdy nezapomenu" a myslím to vážně. Odcházíme se osprchovat a potom pojíst nějakou tu klobásku a kus pořádného koláče a honem na autobus. Máme štěstí, hned jak vylezeme ze stanu, tak jeden přijíždí, rovnou nasedáme a vydáváme se na cestu do cíle kde nasedáme do auta a vyrážíme zpět domů.

A mé umístění? Čas 4:51.02, celkově 252 z 619 mužů a v kategorii M40 53 ze 114.

Zde si můžete stáhnout plánek trasy ve formátu .pdf: [Mapa ke stažení](#)